

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvozem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah!

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoliv zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henyš

Virtuální realita

Dnes Vám budu vyprávět, jak už jistě název napovídá, o virtuální realitě. Pustíme se do toho hned jak sem přijde Hurvajz a myšáci. Dnes to ale asi bude víc o využití, zneužití a použití virtuální reality než o tom jak funguje. Á hele, už jde Hurvínek a myšáci. „Šmankote Hurvajz, kde jste byli, máme tady rozebírat virtuální reallitu a vy nikde. Já to tady pak musím upisovat.“ „Jak to upisovat tatí?“, nechápal Hurvínek. „No, když něco nevíš, tak to všelijak okecáváš. Třeba když nevíš jak mi zdělit, že jsi dostal pětku z diktátu, to si také vymýšlíš romány, žano“, vysvětlil Spejbl. „Jak to víš tatí?“, „Co jak vím?“ „Že jsem dostal ,

ehm, vlastně nic tatí. Tak už začni o tom virtuálním tom, no o tom jak jsi chtěl mluvit.“ „Máš pravdu. Tak jestli pak víte, jak se dá taková virtuální realita využít, zneužít popřípadě použít?“, položil Spejbl otázku. „Se ví že vím, kdy se dá taková virtuální realita použít tatí. Dá se použít, třeba v tom , žano, když hrajeme hry na počítači...“ „To je pravda pane Spejble. Virtuální realita nás vtáhne do hry tak, že se cítíme jako kdybychom tam opravdu byli“, skočil Hurvínkovi do řeči Jimi a doplnil jeho myšlenku. „No ano, ale to je jen část využití. Taková virtuální realita, a budeme jí dále říkat jen VR, se dá přeci využít třeba k řízení letecké dopravy, nebo v lékařství, zábavě, jak už jste tady uvedli v těch svých hrách, architekti mohou vytvořit virtuální podobu stavby a odhalit na ní závažné chyby aniž by ji postavili. Existují i virtuální světy v zábavních parcích a virtuální obchody, kde si můžete prohlédnout zboží ze svého domu aniž byste šli do obchodu. Ale nazapomeňte, že člověk všechno co bylo vynalezeno pro ulehčení nějaké činnosti zneužije. Jak by se dala zneužít VR?“, zeptal se Spejbl po vyčerpávajícím výkladu. „Zneužít se dá tak, že by třeba někdo mohl to, žano...“, koktal Hurvínek ale nic z něj nevypadlo. „Mohla by se zneužít zločinci pane Spejble“, odpověděl Jimi. „Správně. Ale nemohla by se zneužít zločinci, nýbrž zločinci by ji mohli zneužít, nebo by mohla být zneužita k válečným účelům. Například armáda prý pužívá VR k plánování bitev. Tak to si myslím, že by k využití stačilo a teď...“ „Teď si povíme jak to vlastně fakčí, vid' tatí“, skočil Spejblovi do řeči Hurvínek. „Co že by to?“, nerozuměl Spejbl novému slovu. „Hurvínek říkal, že se podíváme jak by to fakčilo pane Spejble“, zopakoval panu Spejblovi větu Jimi. „Fakčilo? Co to je. Může mi to někdo vysvětlit?“, nechápal význam slova Spejbl. „Tím se myslí jak to funguje tatí“,

vysvětlil to Hurvínek. „Jo ták. prosímte kam ty na ty výrazy chodíš, to jedno slovo neřekneš česky. Proč prostě neřekneš že si povíme jak to funguje, čili pracuje žano a pak nemusíme vést takováhle debata, žano“, pokáral Hurvínka Spejbl. „Tak jak si myslíte, že ta VR vůbec funguje. Máte to kolikrát navěšené na hlavě a na rukou a vůbec nevíte, co to vlastně dělá.“ „To by mě tatí moc zajímalo“, vyzvídá Hurvínek. „Co by tě zajímalo?“, byl Spejbl mimo. „Přeci jak funguje, pane Spejble“, snažil se Jimi pomoci panu Spejblovi vzpomenout si. „Co jak funguje?“, nechytal se pořád Spejbl. „Přeci ta VR tatí“ „Jo ta. Promiňte, já jsem se jenom zamísl. Víte, to je velice zajímavé. Já jsem o tom nedávno četl v jedné chytré knize. Existují prý tři typy virtuální reality. První z nich, asi nejnámější, se skládá z helmy a rukavic. No přesně z takových, jako máte doma Jimi. Taková helma je připojena k počítači...“ „K takovému jako máme doma“, konstatoval Jimi. „Ano, ale teď mě nech prosím tě domluvit. V počítači je speciální zvuková karta, která se stará o přehrávání zvuků, které v helmě slyšíte a pak obsahuje grafickou kartu, která se stará o zobrazení krajiny a okolí. V té přilbě, nebo helmě, jak chcete, jsou dvě obrazovky. Pro každé oko je tam jedna. Každá z nich má rozdílný

úhlye zobrazování, což zajistí, abyste viděli trojrozměrný obraz.“, skončil Spejbl s poslovem. Chvilí bylo ticho a pak Hurvínek do ticha pronesl: „To nechápu tatí.“ „Co nechápeš?“, nechápal Spejbl co Hurvínek nechápe. „No ten rozdílný úhel zobrazování. Jak to může vytvořit trojrozměrný obraz.“ „Já mu to vysvětlím pane Spejble“, nabídl se Jimi dřív než Spejbl stačil zareagovat. „To je tak Hurvínku, zkus si třeba jedno oko zakrýt rukou a po chvíli to zkus s tím druhým. Uvidíš, že se každým okem díváš pod jiným úhlem a proto ty brýle ukazují pro každé oko obraz pod jiným úhlem“ Spej si odkašlal. „Co jsem řekl špatně“, nechápal Jimi. „Ale nic, právě že jsi to řekl dobře. No ale teď už musíme pokračovat nebo nám nezbyde papír. Teď vám řeknu o druhém typu VR, který používá videokamery k tomu, aby ,jaksi nasnímalý, nebo zobrazily, uživatele do VR. Zde jako v prvním typu VR může hráč, nebo ten kdo se ve VR pohybuje přemísťovat VR předměty. To je doufám jasné“, zeptal se radši Spejbl. „Sím ano tatí. „Dobře. No a tím třetím druhem je způsob, kdy se trojrozměrný, prostorový obraz promítá na velkou zakřivenou obrazovku. Tvar obrazovky pomáhá zvětšit dojem pobytu ve VR a může být mnohem zesílen pomocí 3D brýlí“, dokončil Spejbl proslav. „Jakých 3D brýlí tatí?“, chtěl vědět Hurvínek. „Jakých, no takových jako se používají třeba v kinech, žano.“ „A taky bychom měli říct, že existuje spousta VR parků, kde se můžete skvěle pobavit. Můžete si třeba zalétat v letadle, řídit formuli 1 a k reálnějšímu pocitu přispěje i to, že se posadíte do modelu F1 nebo některého letadla.“ „Správně Jimi. Dnes už takových míst existuje mnoho, ale víte, kde byl zřízen snad první VR zábavný park?“, otázal se Spejbl. „Sím to nevím tatí?“, odpověděl hned Hurvínek. „Ani se s tím koukám nijak nezabýváš. Ale já vám to tedy řeknu, jen co to v tom časopise najdu, počkejte. Á tady je to. Byl to park Legend Quest v Nottinghamu v Anglii. Tak to je pro dnešek vše a příště si budeme povídat ... ale ne ... nechte se překvapit.“

